

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Przesławski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Adam Tomczyński

Ławnik SN Wojciech Szczepka

w sprawie M. Z.

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na posiedzeniu niejawnym w dniu 22 lipca 2020 roku

odwołania obrońcy obwinionego od wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2019 r., sygn. akt II DSI 13/19 zmieniającego orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z dnia 7 września 2018 r., sygn. akt. PK SD (...) na podstawie art. 82 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym

postanowił

przedstawić do rozstrzygnięcia składowi 7 sędziów Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego zagadnienie prawne:

„Czy zgodne z normą wynikającą z przepisu art. 163a § 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze jest merytoryczne rozpoznanie odwołania złożonego od wyroku, w którym sąd dyscyplinarny II instancji uznał obwinionego prokuratora za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, zmieniając wyrok sądu I instancji w części dotyczącej winy i jednocześnie odstępując od wymierzenia kary?”

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 7 września 2018 roku sygn. akt PK SD (...) Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym w sprawie M. Z. – prokuratora Prokuratury Rejonowej w K., obwinionego o to, że w okresie od 19 do 24 maja 2016 r. dopuścił się oczywistej i rażącej obrazy prawa tj. przepisu art. 279 § 3 k.p.k. poprzez zaniechanie zarządzenia niezwłocznego doprowadzenia do Sądu Rejonowego w K. P. K. – podejrzanego w sprawie o sygn. PR Ds. (...)SP(c) (poprzednio sygn. Ds. (...)) Prokuratury Rejonowej w K., który był ścigany listem gończym i został przekazany z terytorium innego kraju w wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania tj. o przewinienie dyscyplinarne z art. 137 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze uniewinnił obwinionego od popełnienia zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego, zaś kosztami postępowania dyscyplinarnego obciążył Skarb Państwa.

Pismem z dnia 16 stycznia 2019 r. Prokurator Generalny na podstawie art. 162 § 1 w zw. z art. 145 § 1 pkt 2 w zw. z art. 425 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 171 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze zaskarżył orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z 7 września 2018 r. sygn. akt PK SD (...) w całości na niekorzyść obwinionego.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegające na nieprawidłowym, dowolnym uznaniu, że zaniechanie zarządzenia niezwłocznego doprowadzenia do Sądu Rejonowego w K. podejrzanego w sprawie o sygn. PR Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w K. P. K., który był ścigany listem gończym i został przekazany z terytorium innego kraju w wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania, a jedynie skierowanie przez obwinionego prokuratora wniosku o przedłużenie wobec tego podejrzanego tymczasowego aresztowania, nie stanowi oczywistej obrazy art. 279 § 3 kpk, albowiem według Sądu Dyscyplinarnego, obraza ta nie została dostrzeżona przez wiele podmiotów „zainteresowanych sprawą”, co wskazuje, że popełniony błąd nie był łatwy do stwierdzenia oraz dowolnym, nieprawidłowym uznaniu, że obraza przepisu art. 279 § 3 k.p.k., nie miała również charakteru rażącego w odniesieniu do jej skutków, przyjmując, że jeżeli nawet zachowanie obwinionego naruszało jakiegokolwiek interesy to nie w sposób ostateczny i nieodwracalny, podczas gdy prawidłowa ocena wszystkich dowodów zgromadzonych w postępowaniu dyscyplinarnym, w szczególności ocena dowodów w postaci uzyskanej kopii materiałów śledztwa, sygn. PR Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w K., daje podstawę do uznania, że wymieniony wyżej prokurator swoim zachowaniem

wyczerpał znamiona przewinienia dyscyplinarnego, opisanego w części dyspozytywnej orzeczenia, co miało wpływ na treść tego orzeczenia.

Na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. i art. 456 k.p.k. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze oraz art. 163a § 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze, Prokurator Generalny wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uznanie obwinionego prokuratora M. Z. za winnego zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze i wymierzenie mu na podstawie art. 142 § 1 pkt 1 tejże ustawy, kary dyscyplinarnej upomnienia.

W wyniku rozpoznania wywiedzonego przez Prokuratora Generalnego odwołania, Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 25 czerwca 2019 roku, sygn. akt II DSI 13/19, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uznał obwinionego M. Z. – prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. , za winnego tego, że w okresie od 19 do 24 maja 2016 r. w K. dopuścił się oczywistej i rażącej obrazy prawa, tj. przepisu art. 279 § 3 k.p.k. poprzez zaniechanie zarządzenia niezwłocznego doprowadzenia P. K. – podejrzanego w sprawie o sygn. PR Ds. (...).Sp(c) – poprzednio sygn. Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w K. , który był ścigany listem gończym i został przekazany z terytorium innego kraju w wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania - do Sądu Rejonowego w K. , tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego z art. 137 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze i przy przyjęciu, że czyn ten stanowi przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi, o którym mowa w art. 142 § 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze, odstąpił od wymierzenia mu kary. Kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Od tego wyroku odwołanie wywiódł obrońca obwinionego, zaskarżając rozstrzygnięcie w całości, zarzucając mu:

1. „obrazę prawa procesowego, która miała istotny wpływ na wydanie zaskarżonego wyroku, a to art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 171 pkt 1 Prawa o prokuraturze przez niezasadne zaniechanie pozostawienia bez rozpoznania odwołania wniesionego od wyroku Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuraturze Generalnym z dnia 7 września 2018 roku, w sytuacji braku podstaw dla uznania, że środek odwoławczy został wniesiony przez osobę uprawnioną,
2. rażącą obrazę prawa materialnego, a to art. 137 § 1 Prawa o prokuraturze poprzez najzupełniej niezasadne i dowolne ustalenie, że naruszenie przepisu art. 279 § 3 k.p.k. przez obwinionego prokuratora M. Z. miało charakter oczywistego i rażącego

naruszenia prawa, podczas gdy ustalone w sprawie - a nie kwestionowane ani przez strony postępowania, ani też przez oba sądy orzekające, a zatem całkowicie bezsporne — okoliczności natury faktycznej i prawnej całkowicie wyłączają możliwość przyjmowania takiego poglądu”.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i pozostawienie bez rozpoznania odwołania wniesionego od wyroku Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z dnia 7 września 2018 roku, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i utrzymanie w mocy wyroku Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z dnia 7 września 2018 roku.

Ponadto wniósł, aby „przed podjęciem rozstrzygnięcia w ramach sprawowanej formalnej kontroli środka odwoławczego Sąd Najwyższy skorzystał z prerogatywy ustalonej w art. 193 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i wystąpił do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem prawnym o zgodność art. 163a § 2 Prawa o prokuraturze z ustawą zasadniczą, skoro pozbawia się w nim obwinionego prokuratora prawa do uzyskania kontroli instancyjnej wobec orzeczenia, którym po raz pierwszy w toku postępowania został uznany za winnego (skazany) popełnienia czynu stanowiącego delikt dyscyplinarny”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z normatywnym brzmieniem przepisu art. 82 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 roku o Sądzie Najwyższym jeżeli Sąd Najwyższy, rozpoznając kasację lub inny środek odwoławczy, poweźmie poważne wątpliwości co do wykładni przepisów prawa będących podstawą wydanego rozstrzygnięcia, może odroczyć rozpoznanie sprawy i przedstawić zagadnienie prawne do rozstrzygnięcia składowi 7 sędziów tego sądu.

Na marginesie uzasadnione w tym zakresie zdaje się być przywołanie instytucji strukturalnie podobnej, a to zawartego w przepisie art. 441 kpk pytania prawnego. Zgodnie z art. 441 § 1 kpk jeżeli przy rozpoznawaniu środka odwoławczego wyłoni się zagadnienie prawne wymagające zasadniczej wykładni ustawy, sąd odwoławczy może odroczyć rozpoznanie sprawy i przekazać zagadnienie do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu. Podnosi się, że „Sąd Najwyższy dokonuje (...) wykładni określonego przepisu (lub przepisów) tylko w związku z konkretną sprawą, rozpoznawaną przez sąd odwoławczy, w której usunięcie wątpliwości co do kwestii prawnych pozwoli na prawidłowe jej rozstrzygnięcie” (D. Świecki, [w:] J. Skorupka (red.), *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Legalis 2020).

Wynikająca z art. 82 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 roku o Sądzie Najwyższym formuła przedstawienia zagadnienia prawnego składowi siedmioosobowemu Sądu Najwyższego jest zatem podobna do instytucji pytania prawnego z art. 441 kpk. Należy jednak poczynić zastrzeżenie, że dotyczy innego układu procesowego, w jakim pojawia się to zagadnienie, a powodem wystąpienia są jedynie „poważne wątpliwości co do wykładni prawa będących podstawą wydanego rozstrzygnięcia” i to powzięte przez Sąd Najwyższy w procedurach określonych w art. 82 ustawy o Sądzie Najwyższym, tj. przy rozpoznaniu kasacji lub innego środka odwoławczego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2009 r., I KZP 24/08). Przepis art. 82 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 roku o Sądzie Najwyższym odnosi się do tzw. pytań konkretnych, a więc zagadnień pojawiających się przy rozpoznawaniu określonej sprawy.

Wykładnia funkcjonalna i systemowa analizowanej normy wynikającej z art. 82 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 roku o Sądzie Najwyższym uprawnia do stwierdzenia, że przedmiotem skierowania zagadnienia prawnego do składu powiększonego może być przepis, który nie jest bezpośrednią podstawą rozstrzygnięcia, ale znajduje zastosowanie w toku procesu. Przyjęcie odmiennego punktu widzenia bowiem w istotny sposób ograniczałoby to uchwałodawczą rolę Sądu Najwyższego. Nie można przy tym zapominać, że poważne wątpliwości co do wykładni przepisów prawa mogą pojawić się także na etapie proceduralnym, a więc związanym ze stosowaniem odpowiednich przepisów prawa celem prawidłowego rozstrzygnięcia danej sprawy. Znajduje to potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w którym podkreśla się, że „nie ma podstaw do zanegowania możliwości, a zarazem konieczności rozstrzygnięcia wątpliwości co do wykładni prawa w trybie art. 82 u.s.n., także wówczas gdy dotyczą one regulacji innych niż będących podstawą wydanego rozstrzygnięcia. Z drugiej strony, analiza orzecznictwa Sądu Najwyższego z przeszłości, gdy znajdował zastosowanie art. 59 ustawy o Sądzie Najwyższym z dnia 23 listopada 2002 r., prowadzi do wniosku, że wątpliwości co do wykładni prawa miały miejsce i dotyczyły postępowania przed Sądem Najwyższym (zob. np. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 2010 r., I KZP 36/09, OSNKW 2010 z. 5, poz. 40)” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2019 roku, I NSNk 1/18).

Poważne wątpliwości co do wykładni przepisów prawa będących podstawą procedowania i w konsekwencji rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie występują, co w ocenie niniejszego składu Sądu Najwyższego, uzasadnia wystąpienie przez skład trzyosobowy sędziów Sądu Najwyższego z zagadnieniem prawnym do składu 7 sędziów Sądu Najwyższego. Nie można pominąć tego, że w Sąd Najwyższy rozstrzygnąć musi w

pierwszej kolejności problematykę dopuszczalności złożenia odwołania, bowiem wystąpienie negatywnej przesłanki w tym zakresie uniemożliwia dalsze prowadzenie postępowania odwoławczego.

W analizowanej sprawie, mamy do czynienia z sytuacją procesową, w której sąd pierwszej instancji uniewinnił obwinionego od zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego, zaś sąd drugiej instancji uznał winę, odstępując jednocześnie od wymierzenia kary. W toku niniejszego postępowania w sprawie II DSI 4/20 wśród członków składu orzekającego pojawiła się poważna wątpliwość w zakresie wykładni przepisów dotycząca tego czy wynikające z art. 163a § 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze prawo do zaskarżenia orzeczenia drugoinstancyjnego, w którym przełamano zasadę *ne peuis*, uznając winę obwinionego, pozwala na merytoryczne rozpoznanie sprawy w sytuacji gdy odstąpiono od wymierzenia kary dyscyplinarnej przewidzianej w ustawie z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze.

Zgodnie z treścią art. 163a § 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze, od orzeczenia sądu dyscyplinarnego drugiej instancji służy odwołanie do innego składu tego sądu, jeżeli orzeczeniem sądu dyscyplinarnego drugiej instancji obwinionemu wymierzono karę dyscyplinarną, pomimo wydania w tej sprawie przez sąd dyscyplinarny pierwszej instancji orzeczenia uniewinniającego lub umarzającego postępowanie dyscyplinarne.

W ocenie niniejszego składu orzekającego powstała poważna wątpliwość co do wykładni przepisów mających zastosowanie w niniejszym postępowaniu. Literalna wykładnia art. 163a § 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze wprost wskazywałaby, że odwołanie wywiedzione w niniejszej sprawie przez obrońcę obwinionego nie powinno zostać rozpatrzone w sposób merytoryczny, bowiem nie została spełniona przesłanka w postaci wymierzenia kary dyscyplinarnej. Z drugiej strony brzmienie art. 163a § 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze należy odczytywać także przy uwzględnieniu międzynarodowych standardów ochrony praw obwinionego. W tym zakresie niezbędne jest odniesienie do się do gwarancji wynikających przede wszystkim z przepisów Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych, który przewiduje prawo zaskarżenia każdego orzeczenia o winie, nawet w przypadku, kiedy nie wymierzono kary.

Literalna wykładnia przepisu art. 163a § 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze prowadzi do jednoznacznego wniosku, że w przypadku, kiedy sąd

odwoławczy po raz pierwszy orzeka o uznaniu winy obwinionego, to odwołanie możliwe jest jedynie w przypadku jednoczesnego wymierzenia mu kary dyscyplinarnej za popełnione przewinienie dyscyplinarne. Zgodnie bowiem z treścią tego przepisu od orzeczenia sądu dyscyplinarnego drugiej instancji służy odwołanie do innego składu tego sądu, jeżeli orzeczeniem sądu dyscyplinarnego drugiej instancji obwinionemu wymierzono karę dyscyplinarną, pomimo wydania w tej sprawie przez sąd dyscyplinarny pierwszej instancji orzeczenia uniewinniającego lub umarzającego postępowanie dyscyplinarne. Analogicznie skonstruowana norma wynika z art. 122 § 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku Prawo o ustroju sądów powszechnych, który także przewiduje możliwość poziomego zaskarżenia orzeczenia drugoinstancyjnego w przypadku uznania winy obwinionego, przy pierwszoinstancyjnym uniewinnieniu.

Przepisy te przewidują zatem możliwość poziomej kontroli orzeczenia w przypadku przełamania wynikającej z art. 454 kpk zasady *ne peius*. Obwiniony w postępowaniu dyscyplinarnym prowadzonym na podstawie ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze oraz ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku Prawo o ustroju sądów powszechnych ma możliwość zaskarżenia drugoinstancyjnego orzeczenia, w którym po raz pierwszy uznano winę obwinionego za zarzucany mu czyn. Sytuacja nie budzi wątpliwości w przypadku, kiedy w takiej konfiguracji procesowej następuje jednoczesne wymierzenie kary dyscyplinarnej. Wówczas sąd drugiej instancji powinien przyjąć i merytorycznie rozpoznać złożone odwołanie, jako mające uzasadnienie w art. 163a § 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2018 roku Prawo o prokuraturze.

Odwołując się do językowej wykładni, uprawnione i w pełni uzasadnione jest z kolei twierdzenie, że ustawodawca przewidział możliwość zaskarżenia orzeczenia drugoinstancyjnego jedynie w sytuacji, w której doszło do wymierzenia wymienionej w ustawowym katalogu kary dyscyplinarnej. Katalog tych kar, w odniesieniu do postępowania dyscyplinarnego prokuratorów, zawarty jest w art. 142 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze. Zgodnie z tym przepisem karami dyscyplinarnymi wymierzanymi prokuratorom są: 1) upomnienie, 2) nagana, 3) usunięcie z zajmowanej funkcji, 4) przeniesienie na inne miejsce służbowe, 5) wydalenie ze służby prokuratorskiej. Niemożliwe jest zatem zaskarżenie orzeczenia drugoinstancyjnego, które wprawdzie uznaje obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego jednak nie wymierza mu kary przewidzianej w katalogu kar dyscyplinarnych. W konsekwencji konieczne byłoby pozostawienie odwołania

wywiezionego przez obrońcę obwinionego bez merytorycznego rozpoznania, z uwagi na jego niedopuszczalność z mocy prawa.

Z drugiej strony należy zauważyć, że w dorobku orzecznictwa Sądu Najwyższego ugruntowana jest linia orzecnicza, zgodnie z którą rozstrzygnięcie, w którym sąd odstępuje od wymierzenia kary jest orzeczeniem o karze, bowiem spełnia podobną do niej rolę. W takim wypadku zasadnym byłoby merytoryczne rozpoznanie wywiezionego w tym zakresie odwołania. Dodatkowym argumentem na rzecz merytorycznego rozpoznania odwołania są międzynarodowe standardy i gwarancje procesowe w postępowaniu represyjnym.

W wyroku z dnia 26 kwietnia 2005 roku, SNO 17/05, Sąd Najwyższy stwierdził, że: „odstąpienie od wymierzenia kary nie oznacza braku winy i chociaż nie wiąże się z ukaraniem, to jednak jest reakcją na popełnione przewinienie i może spełnić rolę podobną do kary”. Z kolei w postanowieniu z dnia 28 czerwca 2006 roku, V KK 491/05, Sąd Najwyższy wskazał, że „orzeczenie o odstąpieniu od wymierzenia kary jest rozstrzygnięciem w przedmiocie kary. Strona kwestionująca takie rozstrzygnięcie, jeśli nie podważa ustaleń faktycznych, może zaskarżyć wyrok w części odnoszącej się do orzeczenia o karze tylko zarzutem rażącej niewspółmierności kary (art. 438 pkt 4 k.p.k.)”. W literaturze przedmiotu wskazuje się ponadto, że: „w wypadku odstąpienia od wymierzenia kary sąd w sentencji wyroku wyraźnie uznaje oskarżonego winnym popełnienia zarzucanego mu czynu przestępnego i podejmuje rozstrzygnięcie co do kary, co nadaje temu orzeczeniu charakter skazujący” (P. Gensikowski, *Odstąpienie od wymierzenia kary w polskim prawie karnym*, LEX 2011). Nie można pominąć także treści art. 14 ust. 5 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych, który stanowi, że każda osoba skazana za przestępstwo ma prawo odwołania się do sądu wyższej instancji w celu ponownego rozpatrzenia orzeczenia o winie i karze zgodnie z ustawą. W doktrynie prawa międzynarodowego jednoznacznie akcentuje się, że „naruszenie Paktu nastąpi przy tym nie tylko wówczas, gdy decyzja sądu pierwszej instancji jest wyrokiem ostatecznym, niepodlegającym rewizji, lecz również wtedy, gdy nie ma możliwości złożenia odwołania od wyroku skazującego, który zapadł w instancji odwoławczej, a w pierwszej instancji nastąpiło uniewinnienie oraz gdy sąd najwyższy danego państwa funkcjonuje jako pierwsza i jedyna instancja” (R. Wieruszewski, A. Gliszczyńska-Grabas, K. Sękowska-Kozłowska, [w:] R. Wieruszewski (red.), *Międzynarodowy pakt praw obywatelskich (osobistych) i politycznych. Komentarz*, LEX 2012).

W takim ujęciu, odwołanie wywiedzione przez obrońcę obwinionego powinno zostać rozpoznane merytorycznie, bowiem mimo niewymierzenia za dany czyn kary dyscyplinarnej sąd drugiej instancji *de facto* orzekł o karze, odstępując od jej wymierzenia, a ponadto koresponduje to z prawem każdego do zaskarżenia orzeczenia o winie. Nie można pominąć także tego, że odstępianie od wymierzenia kary stanowi swego rodzaju dolegliwość dla obwinionego, bowiem jest on w świetle prawa uznany za winnego popełnienia mu zarzucanego czynu, a tylko z uwagi na określone okoliczności odstępuje się od zastosowania sankcji karnej.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt analizowanej sprawy, wskazać należy, że Sąd Najwyższy działając jako sąd drugiej instancji wyrokiem z dnia 25 czerwca 2019 roku zmienił zaskarżone orzeczenie sądu pierwszej instancji. Zmiana ta polegała na tym, że sąd odwoławczy uznał obwinionego M. Z. – prokuratora Prokuratury Rejonowej w K., za winnego tego, że w okresie od 19 do 24 maja 2016 r. w K. dopuścił się oczywistej i rażącej obrazy prawa, tj. przepisu art. 279 § 3 k.p.k. poprzez zaniechanie zarządzenia niezwłocznego doprowadzenia P. K. – podejrzanego w sprawie o sygn. PR Ds. (...).Sp(c) – poprzednio sygn. Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w K., który był ścigany listem gończym i został przekazany z terytorium innego kraju w wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania - do Sądu Rejonowego w K., tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego z art. 137 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze. Jednocześnie sąd ten przyjął, że czyn ten stanowi przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi, o którym mowa w art. 142 § 5 ustawy 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze i odstąpił od wymierzenia obwinionemu kary. Wątpliwości powstałe wśród członków składu orzekającego mają zatem charakter istotny i dotyczą rozpoznawanej sprawy.

Biorąc pod uwagę powyżej podniesione okoliczności uzasadnione, w ocenie składu sędziowskiego rozpoznającego niniejszą sprawę, jest skierowanie zagadnienia prawnego do składu 7 sędziów Sądu Najwyższego. Jak wykazano w analizowanej sprawie zaistniały poważne wątpliwości co do wykładni przepisów prawa będących podstawą wydanego rozstrzygnięcia, a to normy wynikające z przepisu art. 163a § 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze. Poważne wątpliwości wynikają z wykładni wskazanego przepisu, w szczególności w zakresie istoty rozstrzygnięcia o karze, co niewątpliwie ma wpływ na rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.

